

HEMKOMSTEN-1

Markus sköt upp dörren till tidningsredaktionen och steg in. Han tänkte fortfarande på morgonens samtal med sin far och mumlade bara ett kort god morgon till Anton Becker, tidningens ägare.

"För mycket att dricka igår?"

"Nej." Markus satte sig tungt ner på sin stol i det lilla redaktionsrummet.

"Har inte jag med att göra? OK. Du ska rapportera om utställningen på biblioteket om stadens fascinerande historia idag. Glöm inte bort det."

"Det ska jag inte." Markus drog på munnen åt beskrivningen 'fascinerande'. Den lilla staden var en sällsynt ofascinerande plats som aldrig hade utmärkt sig för något.

"Bra. Jag ska ut på ett annat jobb. Tillbaka efter lunch."

"Jag håller ställningarna." Markus lutade sig tillbaka i sin stol, glad över att ha något att göra för att distrahera honom från morgonens samtal.

Becker klev in i sin bil och körde till utkanten av staden. Han parkerade framför ett vitt trähus dolt bakom en hög häck. Ett par minuter senare stod han i Amanda Larssons hall, endast upplyst av en svag lampa i taket.

"Vad förskaffar mig den äran av ditt besök?"

"Du vet vem jag är?"

"Naturligtvis. De allra flesta i staden vet vem Anton Becker är, i alla fall till utseendet."

"Jag såg dig igår på Adams Silverhjelms fest."

"Och det är allt som krävs för att jag ska uppmärksammas av tidningen?"

"Det finns annat också."

"Jaha. Vad skulle det vara?" Amandas röst var helt neutral.

"Rykten."

Utan att tveka svarade hon:

"Ryktena talar sanning, herr tidningsman. Om de goda invånarna i staden visste vad som försiggår här skulle de köra iväg mig härifrån. Är det därför du är här? För att hjälpa dem på traven?"

Becker höjde på ögonbrynen, förvånad över Amandas beredvillighet att omedelbart bekräfta att det låg något i ryktena. Sedan skakade han stumt på huvudet.

"Så du avstår från ett sådant scoop." Amandas lättsamma ironi slog an en sträng hos Becker och han drog på munnen.

Amanda var förvånad över att det hade gått att hålla det hemligt så länge. Flera av de unga männen i staden besökte henne regelbundet och stannade ofta över natten. Det var bara en hon hade sagt nej till. Han blev arg men hade inte gjort något. Men Amanda var fortfarande rädd för att han kunde avslöja henne.

"Jag antar att du inte har kommit för att utnyttja mina tjänster?" frågade hon, fortfarande med lättsam ton.

"Jag är gift."

"Det betyder inte så mycket."

"Lyckligt gift."

"Jag förstår. Är det något annat du vill veta?"

"Nej. Jag ska gå nu."

"Kom gärna tillbaka. För att prata."

"Det kanske jag gör. Bara för att prata."

Becker lämnade huset men satt kvar i bilen en stund. Han hade fått ett positivt intryck av Amanda. En ärlig, rättfram kvinna. Karaktärsdrag som tilltalade honom. Anton startade bilen. Han förstod varför många kom till henne. Och varför alla höll tyst om det. De 'rykten' han hade hört bestod av ett anonymt brev, ställt till honom personligen, som hade förslagit att det kunde vara värt besväret att undersöka Amanda Larsson. Anton gillade inte anonyma brev men han hade ändå tyckt att han borde undersöka saken. När han nu hade träffat henne var det ett självklart beslut att släppa det hela. Hans tidning var inte en skvallerblaska som la sig i människors privatliv och sätt att leva så länge det inte skadade någon annan.

Markus stod framför ett foto av staden taget i början av århundradet. En hel del var annorlunda och han var som bäst i färd med att försöka identifiera vilka byggnader som fanns kvar.

"Markus?"

Rösten bakom honom lät vagt bekant men när han vände sig om tog det honom några sekunder innan kartoteket i hjärnan hade bläddrat fram rätt person.

"Susanne?" utbrast han när polletten hade trillat ner.

De hade gått i samma klass i skolan men han hade inte sett henne på flera år. Hans minne målade upp en flicka lite åt det knubbiga hållet, med långt blont hår. Den unga kvinnan som stod framför honom passade inte in i den mallen. Hon var smal och hade kort lockigt hår. Susanne såg Markus ansiktsuttryck och skrattade.

"Har jag förändrat mig så mycket?"

"Till det bättre." Markus rodnade när han insåg vad han just hade sagt.

"Jag tar det som en komplimang." Susanne kunde inte låta bli att le åt hans förlägenhet.

"Vad jag kommer ihåg var du inte direkt blyg av dig i skolan..."

"Jag blev bara så överraskad. Det är flera år sedan jag såg dig."

"Jag har studerat på annan ort. Men nu är jag tillbaka och har fått jobb här som bibliotekarie."

"Vad det du som arrangerade den här utställningen?"

"Det mesta av den."

"Bra. Då har jag hittat den jag letade efter. Jag jobbar på tidningen nu och jag är här för att rapportera om utställningen."

"Ska vi ta en fika så kan jag berätta allt du vill veta?"

"Gärna det."

"Är du galen?" Isabelles ord följdes av en blick som klart och tydligt sa att hon höll det för högst troligt.

Jessica återgäldade hennes blick och två röda fläckar spred sig över hennes kinder.

"Jag trodde att det var du som var den ambitiösa," genmälde hon.

Isabelle bet ihop läpparna. Adam ingrep för att försöka lugna ner situationen.

"Jag tycker att det är en bra idé. Inget fel med att chansa ibland. Vad säger ni andra?"

Han lät blicken glida över gruppen som var församlad på scenen på stadens teater. Den var liten, bara 50 åskådarplatser, men det den saknade i storlek uppvägdes av tradition och atmosfär. Teatern hade existerat i olika former under decennier och huserade i en gammal träbyggnad i centrum. De som befann sig på scenen denna dag var i princip alla som varit på Adams fest plus en handfull andra i samma ålder.

"Det är klart att du stödjer Jessica," sa Isabelle med is i rösten, "men jag tycker fortfarande att det är att ta oss vatten över huvudet att sätta upp en Strindberg-pjäs." Hon försjönk i surmulen tystnad.

"Jag tycker vi ska pröva." Daniel var den förste som talade. "Visa dem vad vi kan."

"Jag stödjer det förslaget." Ariel log glatt.

"Är vi överens?" Adam mönstrade gruppen på samma sätt som en befälhavare mönstrar sina trupper.

Ingen opponerade sig.

"Isabelle?"

"OK. Eftersom det verkar som om alla är så angelägna om att vi ska göra bort oss den här gången..."

Teatergruppen hade funnits i många år. Den hade startats när stadens son blev en känd skådespelare på Dramaten. När storstadens rampljus bleknade och rollerna blev färre och mindre hade den Ryktbare återvänt till sina rötter. Det verkliga skälet hade han hållit tyst om, han hade sagt att skälet till hans återkomst var att åldern började ta ut sin rätt och att han ville komma tillbaka till sin hemstad. Den Ryktbare var sedan många år borta men han hade grundat teatergruppen som överlevde honom. Medlemmarna varierade men entusiasmen var det inget fel på. Med tiden hade de yngre mer och mer tagit över och nu var alla ungefär jämnåriga.

En halvtimme senare var de praktiska detaljerna avklarade. Jessica skulle leda arbetet (Isabelle såg ogillande ut), och Daniel och Isabelle skulle ha hand om rekvisita och kulissmålning eftersom båda var bra på att rita och måla.

"Och pjäsen?" frågade Sara. "Vilken pjäs ska vi spela?"

"Jag tänkte," började Jessica och sneglade på Adam för stöd, "kanske Leka med elden. Det är bara en akt."

Inga protester hördes men Isabelle himlade med blicken och skakade på huvudet.

Resten av kvällen gick åt till att dela ut rollerna. När gruppen började skingras drog Adam med sig Jessica ut i kulisserna och kysste henne.

"Jag måste gå hem, Adam."

"Vi ses väl i morgon på det vanliga stället?"

Hon svarade inte utan gav honom bara en snabb kyss på kinden och skyndade sig ut.

Ur ögonvrån såg Adam någon som med snabba steg gick över scenen mot honom. Sara.

"Så det är här du gömmer dig, Adam. Jag trodde du skulle följa mig hem eftersom vi är förlovade med varandra." Hon log sött.

"Naturligtvis." Hade hon sett honom och Jessica? Adam hade en obekväm känsla av att hon hade gjort det.

Han hjälpte henne på med kappan och de gick ut till hans bil.

"Vi borde ses oftare nu." Sara tittade inte på honom utan ut genom vindrutan.

"Ja." Adam sa inget mer men tryckte ner gaspedalen och bilen tog ett skutt framåt. Han hade på ett lite obestämt sätt tyckt om henne förut men sedan gårdagskvällen hade det förändrats och nu kände han mest motvilja när han tittade på henne.

"Sakta ner, Adam! Du kör för fort!"

"Jag tycker om när det rör på sig." Men han saktade ner farten.

"När du kör, kanske. Annars verkar du inte göra många knop," kommenterade Sara torrt.

"Du låter precis som Isabelle." Adam kunde inte hjälpa att han gjorde jämförelsen. Det var ingen hemlighet att han avskydde sin syster.

"När det gäller det har hon rätt även om jag inte håller med henne om så mycket annat."

Snygg reträtt, tänkte Adam.

"Och din framtid påverkar även mig, det måste du medge. Vad den nu kommer att bli."

"Jag har ingen aning. Vad jag absolut inte vill är att vara kedjad bakom en skrivbord dagarna i ända."

"Vad ska det betyda?"

"Det betyder att Isabelle och Sebastian kan slåss om vem som ska bli VD i företaget när far går i pension. Jag är inte intresserad."

"Du gör mig besviken, Adam."

"Så synd då!"

Ironin var uppenbar.

"Den här förlovningen... Det var ingenting du ville, eller hur?"

"Det har du helt rätt i."

"Men nu är det bestämt så. Borde vi inte i alla fall försöka att få det att fungera?"
vädjade Sara och eftersom Adam fortfarande inte riktigt visste vilken strategi som skulle vara den bästa för att ta sig ur fällan hans mor hade gillrat nickade han bara.

"Jag antar det. Jag gillar dig, Sara."

"Tack, Adam." Hon log men kunde inte skaka av sig bilden av hur han hade kysst Jessica på teatern för bara en stund sedan. Han sa att han gillade henne men han älskade Jessica. Alla i kompisgänget visste det. När förlovningen först hade kommit på tal hade Sara tvekat av det skälet. Trots att de inte visade det utåt var hennes föräldrars äktenskap inte lyckligt och hon ville inte riskera att bli fångad i ett kärlekslöst förhållande men hon hade gett upp sitt motstånd, delvis på grund av ett förtäckt hot. Sara jobbade inte och hennes föräldrar började bli mer och mer kritiska mot hennes livsstil. Beatrice hade antytt att de generösa summor pengar hon fick varje månad skulle minska drastiskt om hon inte gav med sig. Det hade tagit skruv. Så trist tillvaron skulle bli om hon inte kunde köpa nya kläder och accessoarer hela tiden för att uppväga småstadens tristess där det fanns ytterst få möjligheter till nöjesliv. Tanken slog henne plötsligt att hon inte var så annorlunda än Adam, de levde båda gott på sina föräldrar utan att ta något egentligt ansvar för sina liv.

De kom fram till familjen Bergstrands hus och Sara steg ur bilen.

"Vi ses imorgon," sa hon och slog igen dörren efter sig.

Imorgon? Adam undrade. Hon hade låtit väldigt säker på sin sak. Vad hade Judith nu kokat ihop? Med plötsligt uppblossande vrede tryckte Adam gasen i botten.

Jessica skyndade hem genom de ödsliga gatorna. Det snöade och hon märkte inte bilen förrän den stannade bredvid henne. Hans Zettervall vevade ner rutan.

"Vill du ha lift, Jessica?"

Jessica tittade på honom, ansiktet upplyst av ljuset från en gatlampan.

"Tack, herr Zettervall, men det behövs inte."

"Är du säker? Det blåser kallt."

"Helt säker." Jessica vände sig tvärt och pulsade iväg genom snön. Vinden drev tjocka snöflingor mot hennes ansikte och hon frös, trots sin tjocka kappa, men att sätta sig i en bil med Zettervall var att utmana ödet. Alla i staden kände till hans rykte.

Hans Zettervall följde henne med blicken tills hon försvann ur sikte i den virvlande snön. Hon var vacker. Varför hade han inte lagt märke till det förut? Sättet hon tittade på honom nyss, kinderna röda av den kyliga vinden, kastanjebruna snöfuktiga lockar tittande fram under mössan, glittrande ögon.

Men någon väntade på honom hemma och han var redan sen. När han startade bilen igen tänkte han på Jessica och när han en stund senare steg in genom dörren till sitt hus fanns hennes bild där fortfarande framför hans ögon.

Zettersvall gick in i vardagsrummet där hans besökare satt i hans favoritfåtölj med ett Mozartstycke på låg volym i bakgrunden.

Beatrice Bergstrand reste sig inte när Zettersvall kom in i rummet. Hon hade på sig en elegant, djupt urringad klänning och höll en drink i handen.

”Du är sen.”

”Det kom något i vägen på kontoret.” Han kysste henne lätt på kinden. Beatrice höjde ögonbrynen.

”Inte ditt vanliga entusiastiska jag. Är du trött?”

”Ja, jag är trött. Det har varit en riktigt jobbig dag.” Zettersvall sjönk ner i soffan, satte upp strumplästfötterna på bordet framför soffan och slöt ögonen. Beatrice iakttog honom. De hade varit älskare i nästan två år. Hon visste att han hade andra men hon var den enda han återkom till. Det var ett uteslutande fysiskt förhållande men deras möten hade blivit en rutin som gav lite krydda åt tillvaron och ett ständigt orosmoment var att han skulle hitta någon yngre. Något var fel den här kvällen. Han var tankspridd. Beatrice kände honom tillräckligt väl för att vara säker på det. Kanske hade det att göra med hans arbete. Förmodligen var det så men hon lyckades inte helt mota bort den vaga rädsla som hade väckts inom henne.

Beatrice reste sig upp och satte sig bredvid Hans i soffan. Hon började massera hans axlar och han suckade förnöjt.

Senare, efter kärleksakten, låg Hans vaken och tänkte. På Jessica. Han måste anstränga sig mer, använda sig av hela charmregistret. Beatrice rörde sig bredvid honom i sängen och han tittade ner på henne. Han hade ingen som helst avsikt att bryta med henne. Deras förhållande hade blivit en del av livet, en bekväm del av livet för honom. Och så var det det där andra skälet. Om han någonsin skulle hamna i penningknipa skulle det vara ett trumfkort att ha en hållhake på bankdirektörens fru...

”Adam!”

Adam rätade på ryggen. Han var i garaget och höll på att polera sin sportbil. Den röda lacken sken, inte den minsta repa på den.

Judith kom in i garaget.

"Så där är du. Vi ska åka in till staden."

"Jag har annat att göra." Adam såg sin mor rakt in i ögonen.

"Det där hörde jag inte. Gå in och byt till en kostym."

"Jag tar inte order från dig längre! Jag är tillräckligt gammal för att fatta mina egna beslut."

"Vad sa du?" nästan viskade Judith. Sedan fylldes hennes röst av vrede. "Jag har försökt uppfostra dig till att bli en anständig man som tar ansvar för sitt eget liv. Du uppfyller inget av de kraven."

"Jag har aldrig gjort något opassande i hela mitt liv."

"Kanske inte, men du har heller aldrig arbetat en enda dag. Att hoppa av skolan var idiotiskt, riktigt idiotiskt. Du är inte ointelligent."

"När ska du förstå att jag inte vill mögla bort på ett dammigt gammalt kontor!"

"Vad vill du göra då? Har du överhuvudtaget tänkt på det?"

Adam sa det första han kom att tänka på.

"Långtradarchaufför." En bild hade kommit in i hans huvud. Ute på vägarna, ingen som övervakade honom. Fri.

Judith skrattade hånfullt.

"Långtradarchaufför?" Hon slutade skratta. "Jag har gett dig allt du har velat ha. Men om du inte gör som jag säger nu kommer du inte att få ett rött öre av mig! Och jag ska se till att Donald inte ger dig något heller. Inklusive bensin till din ögonsten." Judith nickade mot bilen.

Adam kastade en snabb blick mot den skinande röda bilen och visste att han hade förlorat. Han kastade ner trasan han hade använt för att polera bilen och frågade:

"Vart ska vi?"

Judith log och slappnade av.

"Till fotografen. Vi måste få in ett foto av Sara och dig i tidningen för att kungöra er förlovning. Men skynda dig nu. Vi blir sena." Judith vände sig om för att gå men stannade och sa: "Jag förbjuder dig att träffa Jessica igen på tu man hand. Om du gör det tar jag min hand från dig. Då får vi se hur du klarar att stå på egna ben!" Hon stormade ut.

Adam stirrade efter henne. Om en timma skulle Jessica vänta på honom vid den gamla eken, där de brukade träffas. Och han skulle inte vara där.

"Helvete också!" Att Judith alltid visste hur hon skulle få honom att gå i hennes koppel. Inga pengar till bensin. Det var det som hade avgjort saken. Adam strök med handen över den blanka lacken. Efter Jessica var det bilen som betydde allra mest för honom.

Atmosfären runt bordet var lika dyster som den mörka eftermiddagen utanför. Daniel drog förstrött mönster på duken med sin kaffesked. Jessica och Adam höll händer under bordet. Ariel var den ende som inte såg ut som om världens alla bördor vilade på hans axlar. De satt i Amandas mysiga kök. Amanda själv arbetade i sin syateljé på andra sidan hallen, surrandet från symaskinen hördes i bakgrunden. Hennes hus var en tillflyktsort för kompisgänget.

Ariel drack upp sitt kaffe och flyttade blicken mellan vännerna vid bordet.

"Allvarliga problem?"

"Det kan man säga." Daniel slutade leka med sin sked.

"Dina föräldrar?" frågade Adam och släppte Jessicas hand.

"Den där snåljäpen Bergstrand! De var hos honom igår för att ansöka om ett lån. Han vägrade blankt. Sa att de inte hade någon säkerhet. Huset är redan intecknat upp över skorstenen. Jag vet inte vad som kommer att hända med dem. Eller med mig, för den delen."

"Jag förstår att du är orolig." Ariel gav Daniel en medlidsam blick. "Inga priser för att gissa vad det är du tänker på," fortsatte han, vänd mot Adam. "Jag såg förlovningsannonsen i tidningen. Din mor är snabb i vändningarna."

"Som en oljad blix. Hon har fått mig precis där hon vill ha mig."

"Jag förstår inte varför du låter henne bestämma över dig på det sättet. Tänker du hänga henne i kjolarna resten av livet?"

Adam rusade upp från sin stol med nävarna knutna och ögonen blixtrande av vrede. Jessica fick tag i hans arm.

"Ariel har rätt. Du är tillräckligt gammal för att stå upp för dig själv. Jag vet att Judith är viljestark men det kan du också vara."

Adam lugnade ner sig. Inombords visste han att de hade rätt.

"Om du gifter dig med Sara bara därför att din mor säger att du ska göra det kommer du aldrig att kunna utmana henne igen. Det här är din sista chans. Det vet du väl?"

Adam tittade bort och nickade. En obekväm tanke dök upp i hans huvud. Kanske hade hans far varit i ungefär samma situation. I synnerhet de senaste åren sedan han blev vuxen

hade Adam frågat sig varför Donald nästan alltid gav efter för det Judith ville men nu började han förstå. Det skulle helt enkelt tära för mycket på hans krafter att alltid opponera sig. Enklare och lugnare att ge efter och hushålla med krafterna tills det gällde något verkligt betydelsefullt. Judith kom från en enkel bakgrund och Adam anade att hennes besatthet av att ha en ställning i samhället berodde på revanschlust. Han väcktes ur sina grubblerier när Ariel sa:

"Du vet att vi hjälper dig om det behövs."

"Först och främst behöver jag ett jobb. Mor hotade med att om jag inte gör som hon säger kommer hon att se till att jag inte får några pengar. Pappa skulle förmodligen smussla till mig lite men jag vill inte försätta honom i den situationen. Så att hitta ett jobb är första steget."

"Jag ska höra mig för."

Adams blick föll på Daniel som återigen lekte med kaffeskeden och bara lyssnade med ett halvt öra på det de andra talade om.

"Gaska upp dig, Daniel! Det ordnar sig säkert."

Daniel reste sig abrupt upp.

"Jag måste gå. Vi ses." Han tog sin rock som hängde på stolen och lämnade rummet.

"Jag önskar att det var något vi kunde göra för att hjälpa honom," sa Ariel fundersamt.

"Det skulle väl vara om vi vann på lotto."

Amanda kom in i köket.

"Middagsdags. Stannar ni?"

"Jag måste hem," suckade Adam.

"Då kan du köra mig hem." Jessica tog hans hand. "Ariel?"

"Om du inte har något emot det, Amanda, så stannar jag gärna."

"Mi casa es su casa," log hon, fullt medveten om att det inte var mat han hade i tankarna.

När de satt i Adams bil frågade Jessica:

"Du sviker mig väl inte nu?"

"Tror du verkligen jag är så feg?" Adam lät stött. "Du vet att jag älskar dig."

"Men hur mycket, Adam, hur mycket?" Lenheten i hennes röst maskerade inte den underliggande skepticismen.

Adam kramade ratten. Med plötsligt uppflammande vrede svarade han med kall röst:

"Om du inte tror att jag verkligen menar det jag säger tycker jag att du kan kliva ur bilen och gå hem."

"Oj då, det där var visst en känslig fråga. Men jag tänker inte kliva ur bilen och gå. Du ska köra mig hem. Eller tänker du backa från det också?"

Jessicas retsamman tonfall fick Adam att trycka gaspedalen i botten och sladda ut från Amandas gård med snön sprutande runt däckens. Efter några minuter insåg han att han hade överreagerat. Hans beteende i det förflutna gav Jessica vatten på sin kvarn. Det här var lika viktigt för henne som det var för honom.

"Förlåt," sa Adam lågt.

"Du behöver inte be om förlåtelse." Jessica vred på huvudet och tittade på honom och ett mjukt leende lyste upp hennes ansikte. "Men jag är glad att du gjorde det."

"Får jag en kyss?" Adam väntade inte på svar utan böjde sig mot Jessica och kysste henne på munnen. Med uppmärksamheten riktad på annat gled bilen över i motsatta körbanan och krockade nästan med en bil som kom från andra hållet. I sista sekunden lyckades Adam väja undan. Han såg inte vem som körde den andra bilen men föraren såg dem och log ett maliciöst leende.

Adam släppte av Jessica utanför hennes hus och körde tillbaka hem. Han tillbringade kvällen med att läsa en biografi om Gustav III utan att ha någon föraning om den storm som skulle bryta ut nästa morgon.

Ingenting i Judiths ansikte avslöjade den vrede hon kände när Adam kom ner för att äta frukost nästa morgon. Donald och Sebastian satt vid bordet och åt i tystnad.

Judith gick till anfall innan Adam ens hade svalt första tuggan av sin smörgås.

"Jag hör att du trotsade mina order," inledde hon med skenbart mjuk röst.

Adam tittade upp med skuldkänslor skrivna i hela ansiktet.

"Jag hör att du var tillsammans med Jessica igår och att ni kysstes."

"Vem har talat om det för dig?"

"Isabelle. Hon passerade er på vägen."

Adam tänkte tillbaka. Bilen han nästan hade krockat med. Kunde det ha varit hans systers bil? Han visste inte.

"Du bröt medvetet mot mina order." Judiths röst var hårdare och Sebastian iakttog scenen framför sig full av förväntan över att hans bror skulle få sig en utskällning. "Jag varnade dig för vad som skulle hända om du träffade den där kvinnan igen."

"Jessica är min vän," avbröt Adam men Judith lyssnade inte på honom.

"Från och med idag får du inte några pengar. Du kan ha kvar ditt rum här och äta här men du kommer inte att få ett rött öre. Och Donald," hon vände sig mot sin make, "jag förbjuder dig att ge honom några pengar, vad det än handlar om."

"Mor, jag är 23 år..."

"Precis. Du är 23 år och vad gör du med ditt liv? Ingenting! Sebastian är bara 19 men han har ambitioner. Han vill ta över företaget när din far går i pension."

Sebastian blossade av stolthet över Judiths beröm och sneglade hånfullt på Adam.

"Det vill Isabelle också," genmälde Adam som inte erkände sig besegrad riktigt än. "Det ska bli roligt att se dem slåss om företaget som två hundar om ett ben."

"Det räcker!" Judith rodnade av ilska. Men Adam var inte färdig än.

"Jag vill se minen i Bergstrands ansikte när jag säger till honom att jag inte kan ta med Sara ut därför att du inte ger mig pengar till bensin!" Adam reste sig abrupt, marscherade ut ur rummet och slängde igen dörren efter sig.

Under några sekunder satt Judith mållös, sedan rusade hon upp och skyndade ut ur matsalen. Men hon följde inte efter Adam. Hon stannade i hallen och lutade sig mot väggen och slöt ögonen. Hon avskydde att göra det här mot honom, att vara så hård. Kanske hatade han henne nu, det gjorde ont bara att tänka tanken.

Judith suckade. Hon ville inte att Donald och Sebastian skulle se hennes okaraktäristiska svaghet så hon satte sig på en stol. Adam hade ingen ambition att ta sig fram i livet. Hon hade insett det tidigt. I efterhand stod det klart för henne att hon skulle ha drivit på honom hårdare från början. Han var inte dum, bara lat. Judith hade blivit mycket besviken när han hoppade av gymnasiet efter bara ett år. Sedan dess hade han inte gjort något, bara tagit dagen som den kom. Det enda Adam visade något genuint intresse för var historia och teatergruppen men det var knappast något han kunde ägna sig åt professionellt. Om hon fortsatte låta honom driva runt i tillvaron och ge honom pengar när han bad om det utan att kräva något i gengäld skulle han aldrig göra något av sitt liv. Det var därför hon måste vara så hård nu, tvinga honom att ta sig samman, att ta initiativ. På något annat sätt än med kvinnor... Judith bet ihop läpparna. Hon tyckte inte om Jessica Lindsköld. Flickan var alldeles för friskspråkig. Ofrivilligt gled hennes tankar in på det där andra, det som upptog hennes funderingar alltmer. Det förbjudna. Det osägbara. Judith tryckte snabbt undan alla sådana grubblerier, tog sig med ett djupt andetag samman och återvände till matsalen.

Adam hade tagit sin tillflykt till sin bil. Scenen i matsalen var både uppmuntrande och nedslående. Han hade fått sista ordet. Adam log vid den tanken men leendet bleknade när han drog sig till minnes Judiths ord. Inga pengar. Det skulle bli tufft. Om situationen blev riktigt katastrofal skulle han förmodligen ändå kunna få lite pengar av sin far. Trots Donalds milda framtoning och lätta tankspriddhet kunde han sätta ner foten när det verkligen gällde och på företaget visste alla att det var han som bestämde.

Ett jobb. Det hade blivit det viktigaste nu. Kampen mellan Adam och Judith kunde inte fortsätta i det oändliga, någon av dem måste ge vika, men ingen visste hur lång tid det skulle ta eller hur det skulle sluta.

Sin vana trogen var det Ariel han tänkte på först och han vred om startnyckeln. En blick mot bränslemätaren visade att han inte hade mycket bensin kvar. En suck undslapp honom. Det var ingenting han hade behövt bry sig om förut. Återigen gick hans tankar till det Judith hade sagt om hans livsstil. Adam hade alltid tyckt att han hade stor frihet att göra vad han ville men det stod alltmer klart för honom att den ekonomiska friheten hade ett pris, ett pris han inte längre var villig att betala.

"Blixten har slagit ner!" förkunnade Adam dramatiskt när han satt i Ariels vardagsrum.

"Din mamma har fått reda på det."

"Det var väl oundvikligt. Jag tillbringar så mycket tid här att hon naturligtvis gissade för länge sedan vad det berodde på men det var inte förrän det här med Sara som saken ställdes på sin spets."

Adam berättade vad som hade hänt vid frukosten.

"Bra sagt." Ariel brast ut i skratt. "I all synnerhet det där sista."

"Det tycker jag också, men nu är det allvar."

"Jag vet. När det handlar om pengar är det alltid allvarligt." Adam var inte säker på om Ariel skämtade med honom eller om han menade allvar. "Jag sa att jag skulle höra mig för och det ska jag göra. Men du kan inte vänta dig att något händer på en gång."

"Hoppas kan man väl alltid."

"Och Sara?"

"Jag blir tvungen att gå ut med henne, spela den plikttrogne fästmannen, tills jag har funderat ut vad jag ska göra. Allting är en enda röra."

Titania kom in i rummet. Hon hejade på Adam och gick raka vägen till skivspelaren som stod på en bänk vid väggen. Snart ekade ljudet av de första trumslagen och elgitarrerna på

hög volym genom luften. Titania slog takten med fingrarna och stirrade på Adam med ett outgrundligt uttryck i ögonen. Ariel satte händerna för öronen och ropade för att överrösta musiken:

”Vi går härifrån!”

De tog sin tillflykt till köket där de fortfarande hörde musiken men mer dämpat.

”Du tycker inte om den sortens musik?” frågade Adam.

Ariel skakade på huvudet.

”Jag gillar inte att Titania lyssnar på det men du vet ju hur det är med förbjuden frukt.”

”Hon såg lite... underlig ut.”

”Jag tror inte det beror på musiken.” Ariel ryckte på axlarna. ”Hon har varit sådan på sista tiden. Inget att bry sig om. Förmodligen någon film hon har sett, någon hjärtekrossare till skådespelare hon inte kan glömma.”

Adam sa inget mer men han trodde att han visste varför Titania hade tittat på honom på det där särskilda sättet och det handlade inte bara om något idolsvärmeri... Han avslöjade inte för Ariel vad han misstänkte eftersom hans vän i vissa avseenden var lite gammalmodig. Ariel såg inget fel i att han själv hade sex med Amanda men om hans 19-åriga syster ville ha sex utan att vara förlovad eller gift – det var en helt annan femma. Adam kom knappt ihåg Ariels mamma, hon hade rymt med en annan man många år tidigare, vilket hade skapat en skandal i staden. Med tanke på det hade Adam viss förståelse för att Ariel kände att han måste beskydda sina yngre systrar så mycket han kunde. Fadern hade mest tillfälliga påhugg och höll sig hemifrån så mycket han kunde så ansvaret för familjen föll till stor del på Ariel.

Adam log när han tänkte på första gången han träffade Ariel. Första skoldagen i ettan. Slagsmål. De hade båda kort stubin men efter en skarp tillsägelse från läraren tvingades de skaka hand med varandra och det var början till en vänskap som hade hållit ända sedan dess, trots att de hade helt olika livsbetingelser. Ibland blev de osams men det dröjde aldrig länge förrän allt var glömt och förlåtet. Judith tyckte inte alls om att han umgicks med familjen Lindsköld men trots sitt öppna ogillande hade hon låtit det fortgå. För att låta Adam tro att han själv kunde styra över sitt liv. Den tanken kom till honom nu när han satt i bilen på väg hem. Så hade han inte sett på saken tidigare.

Titania. Kanske hade han tagit fel och hennes blick hade varit helt oskyldig. Adam släppte de funderingarna, han hade alldeles tillräckligt med egna problem att ta itu med.

Hans Zettervall satte fingret mot ringklockan. Isabelle öppnade.

"Advokat Zettervall. Kom in." Hon höll upp dörren för honom.

Några minuter senare satt Zettervall, Isabelle och Allan i vardagsrummet och gick igenom några juridiska dokument. Det tog inte lång stund och Zettervall stoppade ner papperna i sin portfölj och reste sig.

"Jag ska gå nu."

"Du är välkommen att stanna på middag, om du vill."

"Jag vet inte om jag har tid..." Hans kastade en blick mot sitt armbandsur.

"Så bråttom har du nog inte."

"Hur kan jag säga nej till en så förtjusande kvinna?"

Det chevalereska svaret lockade fram en grimas på Allans ansikte, något de andra inte såg.

Under middagen stod Zettervall och Isabelle för konversationen. Allan svarade enstavigt på direkta frågor och tillbringade resten av tiden med att i dyster tystnad betrakta sin tallrik. Så snart han anständigtvis kunde reste Allan sig från bordet.

"Jag går ut," sa han.

"Går ut? Vart då?" frågade Isabelle misstänksamt.

"Peter sa att han skulle visa mig sin nya gitarr."

Isabelle nickade bara, inget konstigt med det. Hennes make hade ett genuint musikintresse och spelade själv piano och gitarr. Utan att säga något mer lämnade Allan rummet och strax därpå slog ytterdörren igen.

"Han är inte särskilt pratsam, din make." Zettervall strök hennes hand på ett sätt som visade att de var mer än platoniska vänner.

"Vi har tur ikväll. Att han måste gå ut."

"Ja." Zettervall tvekade. Beatrice hade nyckel till hans hem och var säkert redan där, väntande på honom. Men Isabelle var så läcker att han inte kunde motstå henne.

Samtalet fortsatte i sovrummet. De hade haft sex några gånger tidigare men det handlade inte om någon allvarligt menad affär, bara ett trevligt tidsfördriv, när Allan var säkert ur vägen.

"Vilket betyg skulle du ge mig på en skala från 1 till 10?" frågade Hans när de satt upp i sängen och rökte.

"En tia. Definitivt." Isabelle skrattade mjukt. "Du är lite fåfäng, tror jag."

"Jag kunde säga samma sak om dig."

"Jag vet mitt värde, det är sant."

"Och din make, vilket betyg skulle du ge honom?"

"Allan? En etta, om ens det! Han tillbringar all sin tid med att glo på porrvideos. Man kunde tro att han skulle lära sig något men icke. Han är helt hopplös!" Isabelles röst dröp av förakt.

I källaren satt Allan med hörlurar för öronen och en bandspelare framför sig som spelade in vart enda ord och vart enda ljud från deras sovrum. Allan hörde tydligt Isabelles kommentar och slet av sig hörlurarna.

"Subba! Jävla otrogna subba! Det här ska du få för!"

Bandet rullade på, registrerande ljuden som fångades upp av mikrofonen gömd i Isabelles nattlampa. Allan stirrade som hypnotiserad av hat på det snurrande bandet. Han hade aldrig gått emot sina föräldrar när det gällde någonting och var mycket medveten om sina brister. Framförallt avsaknaden av ambition, han ville bara ta sig genom dagarna så smärtfritt som möjligt och var helt tillfreds med att jobba som kassör. En i grunden pessimistisk livssyn gjorde att han gav ett dystert intryck som avskräckte andra från att ta kontakt. Den enda han kunde kalla vän var Peter eftersom de delade ett starkt musikintresse. Allan drog efter andan. Som han ångrade att han hade låtit sig fösas in i äktenskapet med Isabelle! Han borde ha satt sig till motvärn, han borde ha förstått att det aldrig skulle fungera men nu var det för sent att göra något åt det.

En kort stund senare stängde Zettervall ytterdörren bakom sig. När han kom hem väntade ytterligare ett rendez-vous i sängen. Han suckade. Nå, det var det pris han måste betala för att vara stadens stiligaste man och dessutom den bästa älskaren. Fåfäng... Isabelles ord fanns där i bakhuvudet och stack då och då till som en tagg han inte kunde dra ut.

Sara tvekade utanför den öppna dörren till sin fars arbetsrum men steg sedan in. Arthur Bergstrand såg henne inte. Han satt i sin länstol och stirrade med oseende ögon ut i luften, muttrande för sig själv. Sara backade tyst ut ur rummet. När han betedde sig på det sättet var det bäst att inte störa honom så hon väntade på ett gynnsammare tillfälle att säga det hon kände att hon måste säga.

Det tillfället kom efter middagen.

"Pappa," började Sara. "Om Adam..."

"Ja, vad är det med honom?" Bergstrand var på gott humör efter en utsökt måltid.

"Jag tror inte han älskar mig."

"Vad har det med saken att göra? Det är inte kärlek som får saker att hända, det är pengar."

"Men om han älskar någon annan," insisterade Sara. "Det skulle bara göra oss olyckliga båda två..."

"Struntprat!" Bergstrand rynkade ögonbrynen. Hans goda humör ebbade snabbt bort. "Man gifter sig inte av kärlek, man gifter sig för en ställning i samhället."

"Adam är en fin kille," bröt Beatrice in för att lugna ner de upprörda känslorna. "Han kommer att bli en god make, om du ger honom chansen."

"Jag vet att han är en fin kille men..."

"Men vad?" Bergstrands ansiktsuttryck varnade Sara att inte säga något mer.

"Ingenting, far," mumlade hon.

"Bra." Han blängde på henne. "Jag har pratat med Judith och hon säger att hon ska se till att han tar sitt ansvar och gör något av sitt liv. Det gäller er båda. Ni är vuxna nu, dags att ni betar er som sådana. Punkt slut!"

"Ja, far." Sara gav sin mor ett vädjande ögonkast men Beatrice skakade nästan omärkligt på huvudet. Det här var inte rätt tillfälle att envisas.

Eva rodnade när hon fann sig vara i centrum för uppmärksamheten och hörde applåder som var menade för henne. Fotografitävlingen på biblioteket hade lockat mycket besökare och det var många som tävlade om att få just sitt foto med. Juryn hade alltid ett svårt val men Judith, Beatrice och Anita, som alla satt med i juryn, var nöjda med resultatet. Särskilt Anita eftersom hennes dotter just hade fått förstapriset. Evas foto avbildade en man som svängde en lie. Hon hade lyckats fånga det exakta ögonblicket när solen fick bladet att blixtra till.

Juryns ordförande lämnade över en check på prispengarna och Evas kinder lyste röda av glädje och blygsel.

"Du kommer säkert att få nytta av pengarna. Kanske vet du redan vad du ska göra med dem?"

"Ja." Eva tvekade och sa sedan snabbt: "Jag tänker köpa en videokamera. Att kunna ta rörliga bilder..." Hon tystnade och tryckte checken i handen.

Eva sneglade på sin far. Hon visste redan något hon skulle använda en videokamera till. Celia närmade sig henne och de började prata. Under de veckor som gått sedan Adams fest hade de blivit oskiljaktiga. Evas far tyckte inte om det. Hans dotter hade alltid varit blyg och hade aldrig haft några bästisar, vilket passade hans avsikter som hand i handske. Ingen att anförtro hemligheter åt. Men det kunde ändras.

Adam var glad för Evas skull. Han gillade att fotografera och hade lämnat in tre foton till tävlingen som inte hade kommit med. För honom var det en hobby bland andra men han visste att Evas intresse var på en helt annan nivå och att hon var en värdig vinnare.

I ett hörn fördes en lågmäld diskussion kring ett ämne som i högsta grad angick Adam men som han var omedveten om.

”Jag tycker att ett tidigt bröllop är att föredra,” sa Judith. ”De är båda unga men om Adam gifter sig kan han få en ny inriktning i livet och förstå att han måste ta sitt ansvar som vuxen.”

”Till sommaren?”

”Eftersom vi tillkännagav förlovningen på Adams födelsedag tycker jag att vi kan ha bröllopet på Saras födelsedag. 20 juli är det väl?”

”Det är en bra idé,” svarade Beatrice. ”Då får de några månader på sig att lära känna varandra bättre. Jag ska ta upp saken med Arthur men han har säkert inget att invända.”

”Markus har träffat en tjej han gick i skolan med,” inflikade Anita. ”Att döma av sättet han pratar om henne efter bara tre möten kanske det kan bli ytterligare ett bröllop att se fram emot.” Anita log lätt triumferande. De tre kvinnorna umgicks mycket både socialt och privat och Anita kände sig alltid lite underlägsen, tyckte att hon saknade den initiativkraft och styrka som de båda andra visade prov på. Hon var i hemlighet lite skadeglad över att Judith hade problem med Adam. Själv hade hon aldrig haft sådana problem med Markus.

Scenen var upplyst och medlemmarna i teatergruppen satt på stolar i en halvcirkel. Var och en hade ett exemplar av Leka med elden i handen. Jessica höjde handen som ett tecken till att de som var inbegripna i samtal skulle sluta prata och tog till orda:

”Låt oss läsa igenom texten. Adam och Sara börjar.”

Nivån av engagemang i teatergruppen var högst varierande. Några var genuint intresserade, andra var bara med därför att det inte fanns så mycket annat att göra i staden. Eva och Celia tillsammans med Markus var mest entusiastiska. Tvärtemot vad de flesta

trodde var Eva, trots sin blyghet i andra sammanhang, en mycket bra skådespelare. När hon var på scenen var det som om hennes egen personlighet bleknade bort och hon gick helt in i rollen hon spelade. Något liknande hände när hon fotograferade. Bakom kameran, med makten att föreviga ett givet ögonblick, kände hon sig stark.

Isabelle deltog i gruppen av det enkla skälet att det var en möjlighet att få reda på saker och ting. Vem som pratade med vem, vem som tittade på vem med den där speciella blicken, små men väsentliga detaljer som kunde komma till användning. Denna kväll var hon den första som gick, med ens gripen av oförklarlig otålighet att komma därifrån. I bilen hem dök ett ord upp i hennes huvud, som från ingenstans. Vänskap. Vänner. Hon hade inga vänner. Insikten kom nästan som en överraskning. Namn rusade genom hennes hjärna, inte olik smattrandet av en kulspruta, men de ekade tomt. Inte en enda av dem var en verklig vän.

Isabelle insåg att hon behövde vänner eller i alla fall allierade. Hon hade varit så upptagen med att manövrera sig in i en fördelaktig ställning i företaget att hon hade försummat sitt privatliv. Isabelle var så distraherad av sina tankar att hon nästan missade att svänga in på sin egen infart. Hon trampade häftigt ner bromspedalen och bilen sladdade på den isiga gatan och missade nätt och jämnt en gatlykta innan den stannade helt. Isabelle satt kvar bakom ratten med tankarna rusande genom hjärnan. Allierade. Men vilka skulle det vara?

På teatern höll de flesta på med att dra på sig sina ytterkläder och ge sig ut i vårvällen. Sara böjde sig ner för att plocka upp sin väska när hon plötsligt tappade balansen. Markus stod alldeles bredvid henne och grep tag i hennes arm och hindrade henne från att falla. Sara tittade upp på honom och i den sekunden hände något. Markus leende, glimten i hans ögon, skäggstubben på hans haka – vad var det som gjorde att hon kände sig alldeles matt?

”Hur är det?” frågade Markus när hon inte rörde sig eller sa något.

Med blicken i höjd med hans adamsäpple svarade hon:

”Bara bra. Tack, Markus.” När han släppte hennes arm vågade hon sig på att en sekund se honom i ögonen. Hon kände hur hon rodnade och böjde sig ner igen för att plocka upp sin väska. Med en munter vinkning lämnade Markus omklädningsrummet, lyckligt omedveten om den eldstorm han precis hade orsakat. Med bultande hjärta tog sig Sara ut för att svalka av sin feberheta kropp. Hon visste knappt hur hon kom hem, tankarna virvlade runt i hennes huvud. De hade ju känt varandra i många år men hon hade aldrig blivit så påverkad av Markus närvaro tidigare. Kanske det berodde på pjäsen de just hade läst igenom där Markus

och Sara spelade rollfigurer som hade varma känslor för varandra. Men det var inte hela förklaringen...

"Daniel." En skärm dolde den som hade viskat hans namn. Daniel vände på huvudet och såg Titania lösgöra sig ur skuggorna. Hon var klädd i en festklänning med glittrande paljetter, lånad från kostymförrådet, som smet åt runt hennes yppiga figur. Titania höjde handen och tecknade åt honom att komma fram till henne.

"Vad vill du?" frågade han bryskt när han stod bredvid henne.

"Varför så sur? Jag vill bara vara snäll mot dig."

Titantias ögon sa mer än hennes mun.

"Gå hem, Titania." Daniel vände sig om för att gå men Titania la handen på hans arm.

"Stanna hos mig." Det koketta uttrycket var borta, ersatt av en bedjande blick.

Daniel tvekade. Hans föräldrars ekonomiska problem var också hans problem och de tyngde hans tankar, fanns där alltid i bakgrunden, bidande sin tid. Titantias uppenbara villighet och hans eget behov av en kort stunds lindring övervann snart hans svaga försvar. Men han gjorde ett sista försök.

"Ariel är min vän."

"Han får inte reda på det." Titania tog hans hand och drog honom i riktning mot ett rekvisitaförråd. Väl inne i förrådet förlorade hon ingen tid och snart var de omslingrade i en het omfamning.

Ingen av dem la märke till Sebastian som satt hopkrupen bakom en fåtölj. Han visste inte varför han hade dykt ner bakom fåtöljen när han hörde deras röster utanför förrådet, varför han inte ville att de skulle se honom. Nu var det för sent att göra något åt det. Sebastian knöt handen och bet på knogarna. Det här var en mardröm. Och ändå kunde han inte avhålla sig från att titta.

Titania lösgjorde sig ur omfamningen, vände sig om och vred om nyckeln i låset. Någon kunde vara kvar i byggnaden och det sista Titania ville var att riskera att Ariel kom på henne. Snabbt drog de av sig kläderna. Daniel bannlyste alla andra tankar och koncentrerade sig på Titantias kropp som pressades mot hans.

Från sin utsiktspunkt bakom fåtöljen var Sebastians ögon som fastnitade vid dem. Inte på Titania, hennes nakna kropp berörde honom inte alls, men på Daniel, hans kropp med

muskler uppbyggda av det hårda slitet på gården. Sebastian kände en underlig längtan, som han aldrig känt så starkt förut och han bet hårdare på knogen.

En liten stund senare klädde Daniel och Titania under tystnad på sig, gick ut i den svala vårvällen och med ett kort hej då begav de sig hem, var och en till sitt. Titania var belåten. Kyrkoherden hade efterfrågat hennes tjänster två gånger till efter den första gången och hon njöt mer och mer för varje gång. Hon hade försökt få till det med andra men ingen hade nappat. Daniel var den förste. Titania var inte dum och hon gissade att det fanns skäl till hans beteende men hon brydde sig inte. Bara att han hade hållit henne i sina armar, den fysiska närheten, var tillfredsställande på ett sätt som ingenting annat i hennes liv hade varit förut. Den känslan hade redan börjat bli som en drog för henne.

Daniel hade inte kommit långt när de första samvetskvalen grep tag i honom. Han borde inte ha utnyttjat henne på det sättet, även om det var hon som tagit initiativet. Daniel suckade. Andra problem överskuggade hans skuld känslor. Om situationen inte förbättrades skulle de bli tvungna att sälja gården. Gud visste hur hans far skulle ta det.

När Daniel och Titania hade försvunnit ur hörhåll tog sig Sebastian upp på fötter. Det var helt tyst på teatern, inga fotsteg eller röster eller dörrar som öppnades och stängdes. Några klänningar hängde på en ställning. Följande en impuls strök Sebastian med handen över dem och tog ner en av dem. Det var en brudklänning med tiara och slöja. Han höll upp den framför sig, en kaskad av vitt. Något inom honom manade honom att ta på sig den. Med darrande fingrar drog Sebastian klumpigt på sig klänningen. Sedan placerade han slöjan och tiaran på sitt tjocka, lockiga hår, en smula snett. När han fick syn på sin bild i spegeln drog han efter andan. Klänningen klädde honom. Och mest av allt, han tyckte om det. Borta de eviga långbyxorna. Tyget mot höfterna, den svallande kjolen. Han böjde sig närmare spegeln och studerade sitt ansikte. Ganska feminint, slät hud, långa ögonfransar, runda läppar. Sebastian tog några danssteg med klänningen böljande runt sig medan han nynnade på Bröllopsmarschen.

Med ens frös han till is. Någon stod i dörren till förrådet. Herr Bergstrand.

Med pulsen bultande i öronen svängde Sebastian runt. Han väntade sig att bankmannen skulle se chockad ut och säga något håfullt. Tankarna rusade genom hans hjärna, det här kunde spoliera hela hans framtid. Men till hans stora förvåning reagerade Bergstrand inte med en min på hans klädedräkt utan frågade bara:

”Jag letar efter Sara. Har du sett henne?”

”Nej, herr Bergstrand.”

Bergstrand gav honom en underlig blick och sedan var dörröppningen tom. Sebastian sjönk ner på en stol. Arthur Bergstrands ankomst hade brutit förtrollningen. Men ingenting hade förändrats. Det kändes fortfarande bra att ha på sig klänningen. Sebastian sänkte blicken till sitt bröst. Platt. För att reparera skadan tog han lite bomull och stoppade in innanför klänningen. Bättre än ingenting.

Sebastian lutade huvudet i händerna. Han hade tidigt anat det men nu erkände han det för sig själv. Homosexuell. Vid ett tillfälle hade han stulit en docka från Isabelle och gömt den i sitt rum. En liten docka med gyllene lockar, en rosenmun och en blå klänning. Som han hade älskat den dockan, i hemlighet. Han hade fortfarande kvar den någonstans.

Ingen fick veta om det. Herr Bergstrand skulle inte säga något, intuitivt anade Sebastian det. Han måste dölja det för sin familj och för kollegorna på jobbet. Företaget, ja. Han borde inte tillbringa så mycket tid på teatern, han borde koncentrera sig på företaget. Men han tyckte om teatern, rampljuset, publiken, applåderorna, att vara i centrum för uppmärksamheten.

En dörr stängdes någonstans i byggnaden. Förmodligen herr Bergstrand som gick sin väg. Ljudet väckte Sebastian till verkligheten. Det var sent, senare än han hade trott. Snabbt drog han av sig klänningen och tog på sig sina egna kläder.